

MAMY PRZYJEMNOŚĆ PRZEDSTAWIĆ PAŃSTWU NAJNOWSZE WYDANIE KSP TAX NEWS, W KTÓRYM OPISUJEMY WYBRANE ORZECZENIA I INTERPRETACJE WYDANE LUB OPUBLIKOWANE W MARCU 2017 R. MAMY NADZIEJĘ, ŻE NASZA PUBLIKACJA SPOTKA SIĘ Z PAŃSTWA ZAINTERESOWANIEM.

Organizacja występów artystycznych w ramach prowadzonych prezentacji reklamowanych towarów i usług – wyłączenie z kosztów uzyskania przychodu

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 28 marca 2017 (sygn. II FSK 536/15) wskazał, że wydatki poniesione przez spółkę na organizację występów artystycznych towarzyszących prezentacji sprzedawanych produktów oraz na udział w nich osób towarzyszących kontrahentom mają na celu wykreowanie pozytywnego wizerunku spółki, a zatem nie stanowią one kosztów uzyskania przychodów.

Spółka w celu reklamy i promocji oferowanych towarów i usług zorganizowała spotkanie dla kontrahentów oraz osób im towarzyszących, które połączone było z występami artystycznymi. Na organizację powyższych wydarzeń spółka poniosła wydatki, które zaliczyła do kosztów uzyskania przychodu, jako wydatki o charakterze reklamowym i promocyjnym. Z powyższym nie zgodził się organ podatkowy wskazując, że nie występuje nawet pośredni związek przyczynowo-skutkowy między wydatkami poniesionymi na zaproszenie osób towarzyszących kontrahentom, a przychodami spółki. Ponadto wydatki poniesione na organizację występów artystycznych nie były działaniami związanymi z kampanią promocyjną, gdyż stanowiły wyłączone z kosztów podatkowych wydatki o charakterze reprezentacyjnym. WSA i NSA przyznały rację organowi podatkowemu i podkreśliły, że osoby towarzyszące kontrahentom na spotkaniach nie będą nigdy klientami spółki, natomiast zorganizowane występy artystyczne mają jedynie na celu uświetnić zorganizowaną prezentację, dlatego nie można zaliczyć ich do kosztów podatkowych.

EKSPERT

Michał Wilk

doradca podatkowy

T: +48 32 731 68 69

E: michal.wilk@ksplegal.pl

Problematyka rozróżnienia wydatków poniesionych na cele reklamowe od stanowiących wyłączone z kosztów podatkowych wydatki reprezentacyjne od lat stanowi pole sporów między podatnikami a administracją skarbową. W konsekwencji w orzecznictwie sądów administracyjnych ukształtowały się sprzeczne poglądy, co do rozumienia pojęcia „reprezentacja”. Przedmiotowe rozbieżności zostały ostatecznie ujednoczone w orzeczeniach NSA¹, zgodnie z którymi pojęcie "reprezentacja" w rozumieniu art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy o CIT stanowi działanie podjęte w celu wykreowania oraz utrwalenia pozytywnego wizerunku podatnika wobec innych podmiotów. Dla uznania wydatków za koszty poniesione na reprezentację nie jest wcale konieczne, jak wskazywały na to wcześniej liczne orzeczenia i interpretacje, by posiadały one takie cechy jak wystawność, wytworność, czy okazałość. Oceniając, czy dane koszty mają charakter reprezentacyjny, należy patrzeć przez pryzmat ich celu. Jeśli wyłącznym bądź dominującym celem ponoszonych kosztów jest wykreowanie takiego obrazu podatnika, to wydatki te mają charakter reprezentacyjny, a tym samym nie mogą zostać zaliczone do kosztów uzyskania przychodu.

¹M.in. wyrok NSA z 17 czerwca 2013 r. o sygn. akt II FSK 702/11, z 2 kwietnia 2015 r. o sygn. II FSK 483/13.

Powyższa, utrwalona już, linia orzecznicza znajduje swoje odzwierciedlenie w najnowszych wyrokach² i interpretacjach³ dotyczących wyłączenia z kosztów uzyskania przychodu wydatków poniesionych przez podatników na organizację wydarzeń towarzyszących kampanii reklamowej, jeżeli ich jednym celem jest wykreowanie pozytywnego wizerunku podatnika.

Mając na uwadze powyższe nie budzi wątpliwości, że wydatki poniesione na organizację występów oraz innych atrakcji odbywających się w ramach prezentacji towarów lub usług, a także koszty przeznaczone na osoby towarzyszące kontrahentom spółki kształtują wyłącznie pozytywny wizerunek firmy przez osoby, do których ten przekaz jest kierowany, a więc na mocy art. 16 ust. 1 pkt 28 ustawy o CIT stanowią wyłączone z kosztów podatkowych wydatki o charakterze reprezentacyjnym.

Podatek VAT

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 16 marca 2017 r. (sygn. II FSK 251/15) wypowiedział się w kwestii korekty faktur.

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej spółka regularnie nabywa i sprzedaje różnego rodzaju usługi i towary. Spółka chciała się dowiedzieć, w jaki sposób i w jakim okresie powinna ujmować w rozliczeniach faktury korygujące, wystawiane na skutek przyznawanych jej rabatów, a otrzymywane po dniu dokonania korekty kosztów z racji nieuregulowania należności w terminie. Wątpliwości spółki dotyczyły sytuacji, w której po dokonaniu zmniejszenia otrzymałaby fakturę korygującą od swego kontrahenta, w której zostałaby udokumentowana nowa cena towaru z uwzględnieniem przyznanego rabatu potransakcyjnego. Organ podatkowy wyraził stanowisko, że korekta powinna dotyczyć tych okresów, w których zaliczono wydatki w pierwotnej wysokości do kosztów uzyskania przychodów. W takiej sytuacji należałoby dokonać korekty wcześniejszego rozliczenia podatkowego ze wszelkimi konsekwencjami podatkowymi w postaci powstania zaległości i obowiązkiem zapłaty odsetek. NSA nie zgodził się jednak z tym podejściem. Akceptacja stanowiska organu podatkowego prowadziłaby bowiem do sytuacji, w której podatnik zostałby obciążony negatywnymi konsekwencjami podatkowymi, mimo że jego działaniu nie można było zarzucić naruszenia prawa. Jak zwrócił uwagę NSA, zgodnie z art. 15 ust. 4i ustawy o CIT korekta kosztu, która nie jest spowodowana błędem rachunkowym lub inną oczywistą omyłką, jest rozliczana poprzez zmniejszenie lub zwiększenie kosztów poniesionych w okresie rozliczeniowym, w którym została otrzymana faktura korygująca.

Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 22 marca 2017 r. (sygn. I FSK 1180/15) uznał, że parkowanie samochodu służbowego w miejscu zamieszkania nie oznacza automatycznie, że samochód ten jest wykorzystywany do celów „mieszanych”.

Spółka prowadziła działalność w zakresie dystrybucji ulotek, gazetek handlowych i innych materiałów reklamowych. Wobec swoich pracowników przeprowadzała kontrole mające na celu zweryfikowanie, czy materiały są właściwie dystrybuowane. Pracownikom przeprowadzającym kontrole Spółka udostępniała samochody osobowe, które parkowane były w miejscu zamieszkania pracownika. Spółka opracowała także regulamin korzystania z samochodów, z którego wynikały kary finansowe za użycie samochodów do celów prywatnych. Spółka prowadziła również ewidencję przebiegu pojazdów. W związku z tym Spółka zadała pytanie, czy ma prawo do pełnego odliczenia podatku VAT od nabycia samochodów oraz zakupu towarów i usług związanych z ich eksploatacją.

²M.in. w wyrokach z 6 października 2016 r. o sygn. II FSK 2558/14, z 4 marca 2016 r. o sygn. II FSK 3956/13.

³M.in. w interpretacjach Dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach z 1 lutego 2017 r. o sygn. 2461-IBPB-1-2.4510.1012.2016.1.MS, Dyrektora Izby Skarbowej w Warszawie z 17 stycznia 2017 r. o sygn. 1462-IPPB5.4510.957.2016.2.BC.

NSA wskazał, że zawsze istnieje potencjalne zagrożenie wykorzystania pojazdu do celów prywatnych, co nie oznacza, że samochody nie mogą być uznane za wykorzystywane wyłącznie do działalności gospodarczej. Istotne jest stworzenie mechanizmów kontroli dających maksymalną gwarancję ich wykorzystania wyłącznie do celów związanych z działalnością gospodarczą. Zdaniem NSA prowadzenie ewidencji oraz regulamin są takimi wystarczającymi środkami, natomiast fakt, że pracownicy mogą korzystać z samochodu celem dojazdu z miejsca zamieszkania do miejsca pracy nie oznacza automatycznie, że samochody będą wykorzystywane do celów prywatnych.

Podatek CIT

Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z 30 marca 2017 (sygn. I SA/Wr 1309/16) wskazał, że spółka działająca na terenie SSE na podstawie więcej niż jednego zezwolenia może prowadzić ewidencję księgową oraz alokować dochód strefowy łącznie dla wszystkich zezwoleń.

Spółka działająca w SSE na podstawie zezwoleń strefowych nie prowadziła odrębnej ewidencji w odniesieniu do każdego z zezwoleń. Tym samym ustalała jeden łączny wynik podatkowy z działalności zwolnionej, bez przyporządkowywania dochodu wygenerowanego na terenie SSE na poszczególne zezwolenia. Organ podatkowy nie zgodził się z powyższym i wskazał, że Spółka prowadząc działalność strefową zobowiązana była do oceny dopuszczalnych limitów korzystania z pomocy publicznej odrębnie w odniesieniu do każdego posiadanego zezwolenia, wobec czego spółka nie miała prawa ustalać wyniku podatkowego łącznie dla wszystkich zezwoleń. WSA przyznał jednak rację spółce wskazując, że obowiązujące przepisy nie zawierają wymogu prowadzenia odrębnej księgowości dla każdego zezwolenia. Wykorzystanie pomocy publicznej przez spółkę nie jest związane z konkretnym dochodem wygenerowanym przez konkretne zezwolenie, a z łącznym zyskiem uzyskanym w SSE.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 28 lutego 2017 r. (sygn. III SA/Wa 776/16) wskazał zasady udokumentowania nieściągalności wierzytelności z umowy najmu w świetle art. 16 ust. 1 pkt 25 lit. a) w zw. z art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy o CIT.

Spółka prowadziła działalność polegającą na długookresowym wynajmie powierzchni o charakterze handlowym. W przypadku dochodzenia swoich roszczeń liczyła się z ryzykiem bezskuteczności podjętej egzekucji na skutek braku wystarczającego majątku dłużnika. W związku z powyższym zadała pytanie, czy będzie miała prawo do uwzględnienia w kosztach uzyskania przychodu wynikających z umów najmu nieuregulowanych wierzytelności w kwocie przekraczającej kwotę wskazaną w tytule wykonawczym, jeżeli organ egzekucyjny wyda postanowienie o umorzeniu postępowania, w którym stwierdzi brak majątku dłużnika, a wierzytelności te będą wymagalne w momencie uzyskania tego postanowienia. Sąd przychylił się do stanowiska spółki podkreślając, że kluczowe jest, aby nieściągalne wierzytelności były wymagalne w dacie, gdy wydawano postanowienie o bezskuteczności egzekucji. Ponadto wierzytelność z najmu jest jedną wierzytelnością wynikającą z danej umowy, co wynika z postanowień Kodeksu Cywilnego. Jeżeli zatem część z tej wierzytelności jest udokumentowana w sposób przewidziany w art. 16 ust. 2 pkt 1 ustawy o CIT, czyli co do części tej wierzytelności wydano postanowienie, które świadczy o jej nieściągalności, to wówczas i pozostałe części wierzytelności korzystają ze stwierdzenia bezskuteczności egzekucji.

Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie w interpretacji indywidualnej z 28 lutego 2017 r. (nr 1462-IPPB6.4510.619.2016.1.AG) zgodził się z podatnikiem, że do uregulowania zobowiązań poprzez potrącenie umowne oraz kompensatę nie stosuje się art. 15d ustawy o CIT, który przewiduje

ograniczenie w zaliczeniu do kosztów podatkowych wydatków dotyczących uregulowania gotówką transakcji, których wartość przekracza 15.000 złotych.

Jak wskazał organ art. 15d ustawy o CIT odnosi się wyłącznie do płatności gotówkowych lub bezgotówkowych. Nie dotyczy natomiast innych form regulowania zobowiązań. Ponadto art. 15d ustawy o CIT nie stosuje się do zapłaty wynagrodzenia pracownikowi, jak również zapłaty wynagrodzenia z tytułu stosunku powołania, ponieważ takie zapłaty nie dotyczą transakcji, do których odnosi się ww. art. 15d ustawy o CIT. Stanowisko przedstawione przez organ zgodne jest z wyjaśnieniami Ministerstwa Finansów odnośnie do stosowania tego przepisu.

Gdyby byli Państwo zainteresowani uzyskaniem dodatkowych informacji w powyższym zakresie, uprzejmie prosimy o kontakt.

Kontakt w KSP:

Magdalena Patryas

Partner

T: +48 32 731 68 53

E: [magdalena.patryas@ksplegal.pl](mailto:magdalenapatryas@ksplegal.pl)

KSP Legal & Tax Advice

ul. Chorzowska 50

40-121 Katowice

www.ksplegal.pl

Michał Wilk

Counsel

T: +48 32 731 68 69

E: michal.wilk@ksplegal.pl

F: +48 32 731 68 51

E: kancelaria@ksplegal.pl

www.taxblog.ksplegal.pl

Mamy nadzieję, że powyższa informacja będzie dla Państwa pomocna. Informacje te nie stanowią opinii prawnej ani porady. W celu uzyskania pełnych informacji lub porady prawnej, prosimy o kontakt. Jeżeli nie wyrażają Państwo zgody na przesyłanie dalszych newsletterów, prosimy o odesłanie tego maila na adres kancelaria@ksplegal.pl w treści wpisując słowo NIE.

© 2017 Wszystkie prawa zastrzeżone